

Еленкиното цвѣтенце.

Малката Еленка много обичала цвѣтята. Кога ходѣла лѣтъ по полето, тя си набирала цѣлъ букетъ.

— Ти, Еленке, казала ѝ еднѣжъ майка ѝ, много обичашъ да берешъ готови цвѣтя. Защо не се потрудишъ сама да си посадишъ и отгледашъ нѣкое хубаво цвѣте?

— А, че азъ още не умѣя, мамо! казала Еленка.

— Азъ ще ти дамъ *сѣменца*, отговорила майка ѝ. Ти ще ги посѣешъ въ прѣстѣта, що съмъ приготвила въ нашата саксия. Ще почакашъ послѣ и ще видишъ, какво ще произлѣзе отъ тѣзи сѣменца.

— Ахъ, благодаря ти, мамо! извикала Еленка. Колко ще е весело! Дай ми сѣменца отъ карамфили. Азъ ги много обичамъ.

Всичко било готово. Еленка разровила влажната, торна прѣстъ въ саксията съ една ржка; а въ другата грижливо държела нѣколко малки сѣменца. Пробила съ прѣсти нѣколко дупчици въ торната земя и въ всѣка дупчица пуснала по едно сѣменце. Послѣ покрила тѣзи сѣменца съ ситна, рохка прѣстъ, сѣкашъ майка покрива съ топло юрганче дребнитѣ си дѣчица.

— Е, хайде, спете спокойно, мои мили сѣменца, казала Еленка.